

враждебно, нежели съсь мене.... Желалъ быхъ азъ, што и за меня да бы са сразявали таквызи мъжественны хора!“

И мъжество то на таквызи хора силно уплашило царя: той самъ си рѣшилъ да простре къмъ Римляны тѣ рѣка за миръ. Но Римъ былъ длъженъ да му даде заложницы, за да възвърне нѣкои частицы земи, презеты въ преднѣ време отъ Етрусцы тѣ.

Народъ тѣ высоко цѣнилъ заслугы тѣ на Горація Коклеса и Муція, — тѣ получили богаты дарове отъ него. А освень туй, на Муція былъ даденъ почетенъ прѣкоръ „Сцевола“ т. е. лѣвичерь; този прѣкоръ наслѣдовали и сички тѣ му потомцы.

3. Клелія.

Между римски тѣ заложницы, които завели Етрусцы тѣ въ замя та си, намѣрвала са една дѣвица отъ благородно происхожденіе, на име Клелія. Въ първа та нощъ тя измамилъ стражари тѣ си, побѣгнѣла съ други тѣ дѣвицы и са хвърлили въ Тибъръ. Тѣ сички тѣ благополучно преплували на другія брѣгъ и стигнѣли до Римъ. Тѣй са освободили отъ плѣна Клелія съ нейны тѣ другарки. Но Римляны тѣ тозь часъ ги отпратили назадъ на Порсеенна. Етрусскій тѣ царь почудилъ са съ постѣпка та на Клелія, подарилъ на сама ней свобода та и ѝ дозволилъ, да испроси свобода та ёще на нѣкои отъ заложницы тѣ. Клелія избрала най млада тѣ отъ дѣвицы тѣ и радостно са върнѣла съ тѣхъ въ Римъ.

II. БОРБА МЕЖДУ ПАТРИЦИИ ТѢ И ПЛЕБЕИ ТѢ.

1. Длъжникъ.

Като нѣмало вече опасность отъ война, патрициі тѣ станѣли горделивы и зели да обиждатъ плебеи тѣ; а особито богаты тѣ жестоко и немилостиво са обхождали съ бѣдны тѣ, що имъ были длъжны. Римски тѣ законы